Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 2 juni 2022*

”Begäran om förhandsavgörande – Direktiv 2010/75/EU – Artikel 3.9 – Samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar – Förfarandet för ändring av ett tillstånd – Den berörda allmänhetens deltagande – Begreppet ’väsentlig ändring’ av en anläggning – Förlängning av driftsperioden för en deponi”

I mål C-43/21,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Nejvyšší správní soud (Högsta förvaltningsdomstolen, Tjeckien) genom beslut av den 20 januari 2021, som inkom till domstolen den 27 januari 2021, i målet

FCC Česká republika, s.r.o.

mot

Ministerstvo životního prostředí,

Městská část Ďáblice,

Spolek pro Ďáblice,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C. Lycourgos samt domarna S. Rodin, J.-C. Bonichot (referent), L.S. Rossi och O. Spineanu Matei,

generaladvokat: J. Kokott,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Tjeckiens regering, genom L. Dvořáková, M. Smolek och J. Vláčil, samtliga i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: tjeckiska.

– Europeiska kommissionen, genom M. Noll-Ehlers, P. Ondrůšek och C. Valero, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 27 januari 2022 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 3.9 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/75/EU av den 24 november 2010 om industriutsläpp (samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar) (EUT L 334, 2010, s. 17).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan å ena sidan FCC Česká republika, s.r.o. och å andra sidan Ministerstvo životního prostředí (miljöministeriet, Republiken Tjeckien), i Městská část Praha-Ďáblice (distriktet Praha-Ďáblice, Republiken Tjeckien) och Spolek pro Ďáblice, angående beslutet av den 29 december 2015 om att ändra det tillstånd att driva avfallsdeponin Praha-Ďáblice som beviljats detta bolag, i syfte att förlänga perioden för deponin från den 31 december 2015 till den 31 december 2017.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 I skäl 2 i direktiv 2010/75 anges följande:

”För att förebygga, minska och i möjligaste mån eliminera föroreningar från industriella verksamheter, i enlighet med principen om att förorenaren ska betala och principen om förebyggande åtgärder mot föroreningar, är det nödvändigt att fastställa en allmän ram för kontroll av viktiga industriella verksamheter där insatser vid källan prioriteras, liksom ett varsamt utnyttjande av naturresurserna samt att vid behov ta hänsyn till de ekonomiska omständigheterna och de lokala särdragen på den plats där den industriella verksamheten bedrivs.”

4 I skäl 5 i detta direktiv anges följande:

”För att säkerställa att föroreningar förebyggs och begränsas, bör en anläggning få bedriva verksamhet endast om den har tillstånd …”

5 I skäl 18 i direktivet anges följande:

”Ändringar av en anläggning kan medföra högre föroreningsnivåer. Verksamhetsutövarna bör informera den behöriga myndigheten om varje ändring som kan påverka miljön. Väsentliga ändringar av anläggningar som kan medföra betydande negativa effekter för människors hälsa eller miljön bör inte göras utan ett tillstånd som utfärdats i enlighet med detta direktiv.”

6 Skäl 27 i direktivet har följande lydelse:

”I enlighet med Århuskonventionen om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor [(EUT L 124, 2005, s. 4), ingången genom rådets beslut 2005/370/EG av den 17 februari 2005 (EUT L 124, 2005, s. 1)] är effektivt deltagande från allmänhetens sida i beslutsförfarandena nödvändigt om allmänheten ska ha en möjlighet att yttra sig i frågor som kan vara av betydelse för besluten och för att beslutsfattaren ska kunna beakta sådana synpunkter, vilket leder till bättre möjligheter till ansvarsutkrävande och större öppenhet i beslutsförfarandena och bidrar till att öka allmänhetens miljömedvetenhet och stöd för det beslut som fattas. …”

7 I enligt artikel 3.9 i direktiv 2010/75 avses med ”’väsentlig ändring’ … en ändring av art eller funktion, eller en utvidgning, av en anläggning eller förbränningsanläggning, avfallsförbränningsanläggning eller samförbränningsanläggning, som kan ha en betydande negativ inverkan på människors hälsa eller miljön”.

8 I artikel 4 i detta direktiv ska medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att ingen anläggning eller förbränningsanläggning, avfallsförbränningsanläggning eller samförbränningsanläggning drivs utan tillstånd.

9 I artikel 10 i direktivet, med rubriken ”Tillämpningsområde”, föreskrivs följande:

”Detta kapitel gäller de verksamheter som anges i bilaga I och som, i tillämpliga fall, uppnår de tröskelvärden för kapacitet som anges i den bilagan.”

10 Artikel 12 i samma direktiv, med rubriken ”Ansökan om tillstånd”, har följande lydelse:

”1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att en tillståndsansökan innehåller uppgifter om följande:

a) Anläggningen och verksamheterna där.

b) De råvaror och övriga insatsvaror, andra ämnen samt den energi som används eller genereras i anläggningen.

c) Anläggningens utsläppskällor.

d) Förhållandena inom anläggningens område.

e) I tillämpliga fall en statusrapport i enlighet med artikel 22.2.

f) Art och mängd av varje utsläpp till olika delar av miljön som kan förutses från anläggningen samt en redogörelse för vilka betydande effekter på miljön som utsläppen kan orsaka.

g) Den teknik som föreslås och övriga metoder för att förebygga utsläpp från anläggningen eller, om detta inte är möjligt, för att minska utsläppen.

h) Åtgärder för förebyggande, förbehandling för återanvändning, materialåtervinning och återvinning av avfall som anläggningen ger upphov till.

i) Andra åtgärder för att följa de allmänna principer för verksamhetsutövarens grundläggande skyldigheter som avses i artikel 11.

j) Planerade åtgärder för kontroll av utsläpp i miljön.

k) De huvudalternativ till teknik, metoder och åtgärder som sökanden övervägt, i form av en översikt.

Tillståndsansökan ska även omfatta en icke-teknisk sammanfattning av uppgifterna i första stycket.

2. Om uppgifter som lämnats enligt kraven i direktiv 85/337/EEG, eller en säkerhetsrapport som utarbetats enligt direktiv 96/82/EG eller andra upplysningar som har lämnats på grund av annan lagstiftning gör det möjligt att uppfylla något av kraven i punkt 1, får dessa upplysningar ingå i tillståndsansökan eller bifogas den.”

11 I artikel 14.1 och 14.2 i direktiv 2010/75, som har rubriken ”Tillståndsvillkor”, föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna ska säkerställa att tillståndet omfattar alla åtgärder som är nödvändiga för att uppfylla kraven i artiklarna 11 och 18.

Dessa åtgärder ska minst omfatta följande:

a) Gränsvärden för utsläpp för de förorenande ämnen som anges i bilaga II och för andra förorenande ämnen som den berörda anläggningen kan antas släppa ut i betydande mängder, med beaktande av ämnenas beskaffenhet och förmåga att överföra föroreningar från ett medium till ett annat.

b) Lämpliga föreskrifter som säkerställer skydd av mark och grundvatten samt åtgärder för kontroll och hantering av avfall som genereras vid anläggningen.

c) Lämpliga krav för utsläppskontroll som anger
   i) mätmetod, mätfrekvens och utvärderingsmetod, och
   ii) när artikel 15.3 b tillämpas, att resultaten från utsläppskontrollen är tillgängliga för samma tidsperioder och referensförhållanden som för de utsläppsnivåer som motsvarar bästa tillgängliga teknik.

d) En skyldighet att regelbundet och åtminstone en gång per år förse den behöriga myndigheten med
   i) information på grundval av resultaten från de utsläppskontroller som avses i led c och övriga erforderliga uppgifter som gör det möjligt för den behöriga myndigheten att kontrollera att tillståndsvillkoren följs, och
   ii) när artikel 15.3 b tillämpas, en sammanfattning av resultaten av utsläppskontrollen som möjliggör en jämförelse med de utsläppsnivåer som motsvarar bästa tillgängliga teknik.

e) Lämpliga krav för regelbundet underhåll och regelbunden övervakning av de åtgärder som vidtagits för att förhindra utsläpp till mark och grundvatten i enlighet med led b och lämpliga krav avseende periodisk kontroll av mark och grundvatten vad avser farliga ämnen som kan påträffas på platsen, och med beaktande av risken för förorening av mark och grundvatten inom anläggningens område.

f) Åtgärder som rör andra förhållanden än normala driftsförhållanden, t.ex. arbete med igångsättande och urdrifttagning, läckor, störningar i driften, tillfälliga avbrott och den slutliga nedläggningen av verksamheten.

g) Bestämmelser som syftar till att minimera långväga eller gränsöverskridande föroreningar.

h) Villkor för bedömning av efterlevnaden av gränsvärdena för utsläpp eller en hänvisning till de tillämpliga krav som anges på annat ställe.

2. För tillämpning av punkt 1 a får gränsvärdena för utsläpp kompletteras eller ersättas av likvärdiga parametrar eller tekniska åtgärder som säkerställer en likvärdig miljöskyddsnivå.

…”

12 I artikel 20 i detta direktiv, med rubriken ”Verksamhetsutövarens ändring av anläggningen”, föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att verksamhetsutövaren underrättar den behöriga myndigheten om alla planerade ändringar av anläggningens art eller funktion, eller en utvidgning av anläggningen, som kan få konsekvenser för miljön. I förekommande fall ska den behöriga myndigheten uppdatera tillståndet.

2. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att ingen väsentlig ändring som planeras av verksamhetsutövaren genomförs utan att tillstånd beviljats i enlighet med detta direktiv.

Ansökan om tillstånd och de behöriga myndigheternas beslut ska avse de delar av anläggningen och de uppgifter som räknas upp i artikel 12 och som kan komma att beröras av den väsentliga ändringen.

3. En ändring av anläggningens art eller funktion eller en utvidgning av anläggningen ska anses vara väsentlig om ändringen eller utvidgningen i sig själv uppnår de tröskelvärden för kapacitet som anges i bilaga I.”

13 I artikel 24.1 i nämnda direktiv föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna ska se till att den berörda allmänheten på ett tidigt stadium ges tillfälle att på ett effektivt sätt delta i följande förfaranden:

…

b) Meddelandet av tillstånd för en väsentlig ändring.

…”

14 Artikel 25 i samma direktiv, med rubriken ”Rätt till rättslig prövning”, har följande lydelse:

”1. Medlemsstaterna ska inom ramen för den relevanta nationella lagstiftningen se till att medlemmar av den berörda allmänheten har möjlighet att få den materiella eller formella giltigheten av ett beslut, en handling eller en underlåtenhet som omfattas av artikel 24 prövad i domstol eller något annat oberoende och opartiskt organ som inrättats genom lag, om något av följande villkor uppfylls:

a) De har tillräckligt intresse.

b) De hävdar att en rättighet kränks, när detta utgör en förutsättning enligt en medlemsstats förvaltningsprocessrättsliga lagstiftning.

2. Medlemsstaterna ska fastställa i vilket skede beslut, handlingar eller underlåtenhet kan prövas.

3. Vad som utgör ett tillräckligt intresse och kränkning av en rättighet ska fastställas av medlemsstaterna, i enlighet med målet att ge den berörda allmänheten en omfattande rätt till rättslig prövning.

För detta ändamål ska intresset hos en icke-statlig miljöskyddsorganisation som uppfyller alla krav enligt nationell lag, anses tillräckligt i den mening som avses i punkt 1 a.

Sådana organisationer ska också anses ha rättigheter som kan kränkas i den mening som avses i punkt 1 b.

4. Bestämmelserna i punkterna 1, 2 och 3 ska inte utesluta möjligheten av ett preliminärt prövningsförfarande inför en förvaltningsmyndighet och ska inte påverka kravet att de administrativa prövningsförfarandena ska vara uttömda innan rättsliga prövningsförfaranden får användas, om detta krav finns enligt den nationella lagstiftningen.

Sådana förfaranden ska vara rättvisa, snabba och inte oöverkomligt kostsamma.

5. Medlemsstaterna ska se till att praktisk information om rätten till rättslig prövning i domstol och i administrativ ordning görs tillgänglig för allmänheten.”

Tjeckisk rätt

Lagen om samordnade åtgärder

15 I zákon č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci) (lag nr 76/2002 om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar, om det samordnade registret över föroreningar och om ändring av vissa andra lagar) (nedan kallad lagen om samordnade

åtgärder), i dess lydelse vid tidpunkten för omständigheterna i det nationella målet, vilken införlivar direktiv 2010/75 i den tjeckiska lagstiftningen, innehåller i dess artikel 2 i) följande definition av ”väsentlig ändring”:

”en ändring av anläggningens användning, ändrad driftsmetod eller ändring av anläggningens storlek som kan få betydande negativ inverkan på människors hälsa eller miljön, ska alltid anses utgöra en väsentlig ändring:

1. ändring av anläggningens användning, ändrad driftsmetod eller ändring av anläggningens storlek, som i sig leder till att de tröskelvärden som fastställs i bilaga 1 till lagen uppnås …”

16 I enlighet med artikel 7.1 i lagen om samordnade åtgärder, är följande aktörer alltid parter i förfarandet för utfärdande av samordnat tillstånd:

”a) den som driver anläggningen,

b) anläggningens ägare, om denne inte också är den som driver anläggningen,

c) den kommun inom vars territorium anläggningen är eller ska vara belägen,

…

e) medborgarsammanslutningar, allmännyttiga organisationer, arbetsgivarorganisationer eller handelskammare som har till syfte att främja och skydda yrkesintressen eller allmänna intressen enligt särskilda bestämmelser i lagstiftningen samt kommuner eller regioner inom vilkas territorium anläggningen kan påverka miljön, om de, inom åtta dagar från dagen för tillkännagivandet av sammanfattningen av den information som ansökan innehåller, i enlighet med artikel 8 skriftligen anmäler sig till myndigheter som parter i förfarandet.”

17 Förfarandet för ändring av det samordnade tillståndet regleras i artikel 19a i lagen om samordnade åtgärder. I enlighet med artikel 19a.4 i samma lag ska, när det inte rör sig om en väsentlig ändring av anläggningen, endast de deltagare som anges i artikel 7.1 a och b delta i förfarandet för ändring av det samordnade tillståndet, det vill säga den som driver anläggningen och anläggningens ägare. Beslut om utfärdande och ändringar av det samordnade tillståndet ska antas av de lokala myndigheterna, vilket i Prag är Magistrát hlavního města Prahy (stadsförvaltningen i Prag). Det är miljöministeriet, det vill säga överprövningsmyndigheten, som fattar beslut om överklaganden av dessa beslut.

Lagen om miljökonsekvensbedömning

18 Zákon č. Zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (lag nr 100/2001 om miljökonsekvensbedömning), i dess lydelse vid tidpunkten för omständigheterna i det nationella målet, införlivar Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/92/EU av den 13 december 2011 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (EUT L 26, 2012, s. 1).

19 Enligt artikel 3 i lag nr 100/2001, i dess lydelse vid tidpunkten för omständigheterna i det nationella målet, stadgas att i denna lag avses med:

”…

c) *det berörda territoriet*: det territorium där genomförandet av projektet eller förverkligandet av konceptet kan ha en betydande inverkan på miljön och invånarna,

d) *den berörda regionala eller lokala myndigheten*: en regional eller lokal myndighet inom vilken minst en del av det berörda territoriet är beläget,

…

i) *den berörda allmänheten:*

…

2. en privaträttslig juridisk person vars syfte, enligt den konstituerande akten, är att skydda miljön eller folkhälsan och som inte utövar ekonomisk verksamhet eller en annan avlönad verksamhet som huvudsaklig verksamhet och som har bildats minst tre år före dagen för tillkännagivandet av uppgifterna om kontrollförfarandet i enlighet med artikel 9b.1, i förekommande fall före den dag då beslutet antogs i enlighet med artikel 7.6 eller som minst 200 personer stödjer med sina underskrifter.”

20 Artikel 9c i nämnda lag har följande lydelse:

”Vid anmälan till den förvaltningsmyndighet vid vilket kontrollförfarandet har inletts genom att en skriftlig förklaring ingetts inom 30 dagar från tillkännagivandet av uppgifterna i enlighet med artikel 9b.1 blir också följande aktörer parter i förfarandet:

a) den berörda regionala eller lokala myndigheten och

b) den berörda allmänhet som avses i artikel 3 i led 2.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

21 FCC Česká republika driver i distriktet Praha-Ďáblice en deponi i enlighet med ett tillstånd som år 2007 utfärdades med stöd av lagen om samordnade åtgärder. Detta tillstånd har ändrats flera gånger varav vid två tillfällen för att förlänga deponeringsperioden. I slutet av år 2015 ansökte FCC Česká republika hos staden Prag, det vill säga den behöriga myndigheten, om ett tredje uppskjutande av det slutdatum som planerats till den 31 december 2015. Genom beslut av den 29 december samma år biföll denna förvaltningsmyndighet ansökan och senarelade slutdatumet för deponering till den 31 december 2017.

22 Distriktet Praha-Ďáblice och miljöskyddsföreningen Spolek pro Ďáblicee överklagade detta beslut till miljöministeriet, som avvisade det med motiveringen att sökandena inte hade varit parter i förfarandet för ändring av det integrerade tillståndet.

23 Nämnda sökande överklagade miljöministeriets avvisningsbeslut till Městský soud v Praze (Stadsdomstolen i Prag, Republiken Tjeckien), som upphävde detsamma med motiveringen att förlängningen av tillståndet för deponering utgjorde en ”väsentlig ändring”, i den mening som avses i artikel 2 i) i lagen om samordnade åtgärder, vilken gav allmänheten rätt att delta i enlighet med direktiv 2010/75.

24 FCC Česká republika överklagade domen från Městský soud v Praze (Stadsdomstolen i Prag) till Nejvyšší správní soud (Högsta förvaltningsdomstolen, Republiken Tjeckien), det vill säga den hänskjutande domstolen. Denna domstol har gjort gällande att det med hänsyn till EU-domstolens praxis, vilken citerats av Městský soud v Praze (Stadsdomstolen i Prag), inte kan vara fråga om en ”väsentlig ändring”, i den mening som avses i artikel 2 i) i lagen om samordnade åtgärder, enbart av det skälet att perioden för deponering förlängs med två år, eftersom denna förlängning inte innebär några arbeten eller ingrepp som förändrar den fysiska situationen på platsen.

25 Förlängningen av tillståndet ändrar varken deponins storlek eller dess totala avfallslagringskapacitet. Anledningen till att FCC Česká republika ansökte om förlängning av perioden för deponering var rentav för att fylla deponin till dess tillåtna kapacitet. Även om tillståndsförlängningen hade påverkat miljön, skulle det enligt FCC Česká republika ändå inte röra sig om en ”väsentlig ändring”, i den mening som avses i artikel 2 i) i lagen om samordnade åtgärder.

26 Den hänskjutande domstolen har påpekat att EU-domstolen ännu inte har uttalat sig om tolkningen av begreppet ”väsentlig ändring”, i den mening som avses i direktiv 2010/75.

27 Trots att vare sig de största tillåtna dimensionerna eller den totala kapaciteten för deponin har ändrats i det nationella målet, anser den hänskjutande domstolen att förlängningen av deponitillståndet kommer att leda till att avfallet deponeras i ytterligare två år. Den hänskjutande domstolen har även påpekat att det av skäl 12 och artikel 1 i direktiv 2010/75 framgår att direktivet syftar till att uppnå en hög skyddsnivå för miljön som helhet. Den anser således inte att det finns något hinder för att en förlängning av driften av en anläggning anses utgöra en ”väsentlig förändring”, eftersom förlängningen skulle kunna ha en negativ inverkan på människors hälsa eller miljön, såsom krävs enligt artikel 3.9 i direktivet.

28 Mot denna bakgrund beslutade Nejvyšší správní soud (Högsta förvaltningsdomstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfråga till EU-domstolen:

”Ska artikel 3.9 i [direktiv 2010/75] tolkas så, att begreppet ’väsentlig ändring’ av en anläggning även omfattar förlängning av tiden för deponering i avfallsdeponier, även när den största tillåtna storleken eller den totala tillåtna kapaciteten för deponin inte har ändrats?”

Prövning av tolkningsfrågan

29 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artikel 3.9 i direktiv 2010/75 ska tolkas så, att redan en förlängning av perioden för deponering av avfall, utan att vare sig anläggningens största tillåtna storlek eller totala kapacitet utgör en ”väsentlig ändring” i den mening som avses i denna bestämmelse.

30 Domstolen påpekar inledningsvis att deponier som tar emot mer än 10 ton avfall per dygn eller med en totalkapacitet på mer än 25 000 ton, enligt artikel 4 i direktiv 2010/75, ingår bland de verksamheter som anges i bilaga I till detta direktiv, vilka enligt artikel 10 i direktivet omfattas av tillämpningsområdet för kapitel II i direktivet. Detsamma gäller varje ”väsentlig ändring” av anläggningen enligt artikel 20.2 i samma direktiv.

31 När ett tillstånd krävs anges det dels i artikel 24.1 a i direktiv 2010/75 att medlemsstaterna ska se till att den berörda allmänheten på ett tidigt stadium ges tillfälle att på ett effektivt sätt delta i förfarandet för att meddela detta tillstånd, dels i artikel 25 i direktivet att medlemmarna av denna allmänhet har rätt att få bland annat tillståndet prövat i domstol, om de har ett tillräckligt intresse av att få saken prövad.

32 I artikel 3.9 i direktiv 2010/75 utgör en ”väsentlig ändring” ”en ändring av art eller funktion, eller en utvidgning, av en anläggning eller förbränningsanläggning, avfallsförbränningsanläggning eller samförbränningsanläggning, som kan ha en betydande negativ inverkan på människors hälsa eller miljön”.

33 Det framgår av själva ordalydelsen i artikel 3.9 att en ändring ska anses vara ”väsentlig” på två villkor, varav det första avser ändringens innehåll och det andra dess potentiella konsekvenser.

34 Dessa två villkor är kumulativa. En ändring av en anläggnings art eller funktion, eller en utvidgning av en anläggning, är nämligen inte ”väsentlig”, i den mening som avses i artikel 3.9 i direktiv 2010/75, om den inte kan medföra betydande negativ inverkan på människors hälsa eller miljön. Omvänt är räcker det inte att en ändring kan ha en betydande negativ inverkan på människors hälsa eller miljön för att vara ”väsentlig”, i den mening som avses i detta direktiv. Om så hade varit fallet skulle unionslagstiftaren inte ha preciserat att en väsentlig ändring består i en förändring av en anläggnings art eller funktion eller en utvidgning av en anläggning.

35 Det första villkoret, som avser innehållet i den väsentliga ändringen, definieras i artikel 3.9 i direktiv 2010/75 som antingen ”en ändring av art eller funktion, eller en utvidgning, av en anläggning”.

36 Det ska i detta avseende för det första påpekas att enbart förlängningen av tiden för deponering av avfall inte i sig påverkar anläggningens omfattning eller lagringskapaciteten, såsom den framgår av det ursprungliga tillståndet, och således inte utgör en ”utvidgning” av anläggningen. Den hänskjutande domstolen har för övrigt vinnlagt sig om att precisera att den i det nationella målet aktuella förlängningen av perioden för avfallsdeponering är ägnad att ske utan någon ändring av den största tillåtna storleken på deponin eller av dess totala kapacitet.

37 Det ska tilläggas att begreppet ”väsentlig ändring” i denna bestämmelse definieras som en ”ändring … av en anläggning”. Denna formulering är särskilt betydelsefull med hänsyn till att direktiv 2010/75 syftar till att reglera ”verksamheter som ger upphov till föroreningar”, vilket bland annat framgår av definitionen av direktivets tillämpningsområde i artikel 2 i direktivet och av rubriken till bilaga I till direktivet, där tillståndspliktiga verksamheter enligt kapitel II räknas upp. Enbart en förlängning av perioden för deponering utgör inte en ändring av anläggningen, varken av anläggningens art eller av dess funktion.

38 För det andra och i likhet med vad generaladvokaten påpekade i punkt 35 i sitt förslag till avgörande, påverkar en förlängning av lagringstiden inte i sig deponins funktion eller art.

39 Denna tolkning bekräftas av det sammanhang i vilket artikel 3.9 i direktiv 2010/75 ingår.

40 Det ska i detta hänseende påpekas att det inte finns någon bestämmelse i direktiv 2010/75 som nämner verksamhetens varaktighet som en så nödvändig del av verksamhetens funktion att den måste finnas med i tillståndet.

41 Eftersom det i direktiv 2010/75 inte föreskrivs att det ursprungliga tillståndet ska innehålla föreskrifter om verksamhetens varaktighet, kan direktivet inte tolkas så, att redan en förlängning av verksamheten måste vara föremål för ett nytt tillstånd.

42 Av det ovan anförda följer att enbart förlängningen av perioden för deponering av avfall inte utgör en förändring av en anläggnings art eller funktion, eller en utvidgning av en anläggning, i den mening som avses i artikel 3.9 i direktiv 2010/75. En sådan förlängning uppfyller följaktligen inte det första av de två kumulativa villkor om vilka det erinrats i punkterna 32 och 33 ovan och som enligt denna bestämmelse måste föreligga för att det ska vara fråga om en ”väsentlig ändring”.

43 Det saknas således anledning att pröva huruvida det andra villkoret för en ”väsentlig ändring”, det vill säga att denna ändring kan medföra betydande negativ inverkan på människors hälsa eller miljön, är uppfyllt.

44 Av detta följer att ifrågavarande förlängning inte utgör en ”väsentlig ändring”, i den mening som avses i artikel 3.9 i direktiv 2010/75. Artikel 20.2 första stycket i detta direktiv innebär således inte någon skyldighet för medlemsstaterna att tvinga verksamhetsutövaren för en deponi att ansöka om ett nytt tillstånd när denne endast avser att förlänga deponeringen av avfall inom gränserna för den totala lagringskapacitet som redan har godkänts.

45 Mot bakgrund av det anförda ska den ställda frågan besvara enligt följande. Artikel 3.9 i direktiv 2010/75 ska tolkas så, att enbart en förlängning av perioden för deponering av avfall, som inte ändrar vare sig anläggningens största tillåtna storlek eller dess totala kapacitet, inte utgör en ”väsentlig ändring” i den mening som avses i denna bestämmelse.

Rättegångskostnader

46 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

Artikel 3.9 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/75/EU av den 24 november 2010 om industriutsläpp (samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar) ska tolkas så, att enbart en förlängning av perioden för deponering av avfall, som inte ändrar vare sig anläggningens största tillåtna storlek eller dess totala kapacitet, inte utgör en ”väsentlig ändring” i den mening som avses i denna bestämmelse.

Underskrifter